

■ Sevil İşiq

HƏSRƏT

İsti varlığını sevdiyim kimi,
Soyuq yoxluğunun sevən də mənəm.
Sən adlı ünvandan yollara çıxan,
Sən adlı ünvana dönən də mənəm.

Ovcuma yüyürən göz yaslarım da
Mənim ürəyimdən qopan parçadı.
Sən mənim qəlbimə necə dağ çəkdiñ,
İndi dağlarım da parça-parçadı.

Məni gülüşümə həsrət qoyanım,
Görüm həsrət qalsın göz yaşlarıma.
Özüm öz dünyama yaratdım səni,
Başqa bir dünyada çıxma qarşımı.

SƏHƏRİ AÇIRAM GÜLÜŞLƏRİNƏ...

Səhəri açıram gülüşlərinlə,
Gecələr gözünün qarasındadır.
Sən harda olursan ol, mənim üçün,
Yaşamaq dünyanın orasındadır.

İtmışdim işığı təpdim gözündə,
Olumsan, ölümsən duya bilmirəm.
Tanrıının ən gözəl yaratdığısan
Sənə heç bir adı qoya bilmirəm.

Məni sevənlərə hökm edən gücüm,
Bu eşqin öndə qolu bağlıdır.
İstəsən ömrümün dar ağacı ol,
Səndən asılmaq da etibarlıdır.

Gedişin ömrümün payızı olar,
Payızdan heç yaza yamaq olarmı?
Mənim ürəyimin sahibi sənsən,
Evin iyəsindən qonaq olarmı?

Səhəri açıram gülüşlərinlə,
Gecələr gözünün qarasındadır.
Sən harda olursan ol, mənim üçün
Yaşamaq dünyanın orasındadır.

* * *

Bilirəm ki, yixıldım gözünün ciğirindən.
Neynim, körpə sevgini atıb gedəkmi deyim?
Ümidlərim sovrulur çat ürək yarğanından,
Quruyan arzularda batıb gedəkmi deyim?

Döyünen ürəyimdər qapınızdan gələn səs,
Bəlkə qapı əvəzi ürəyimdən tutasan!
Bu həyasız həsrətin üzünə ağ çəkilə...
Xoşbəxtlik qapısını kaş yenidən açsan.

Sən gedəli həyatım dəyişdi libasını,
Ən gözəl rənglərimi səndə qoyub gəlmisəm.
Kökələ budaq kimiyik, necə ayrılmadı bu?
Mən özümü biləndən sənlə bir əkilmisəm.

Kirayə ürekleri qaytar öz sahibinə,
Qoy yenidən tikilsin bizim həyat evimiz.
Bu zamansız ayrılıq qorxulu yuxu olsun,
Aylanda unutsun, danışmasın dilimiz.

BU GÜN DƏ XƏTRİMƏ DƏYDİ, AY ANA

Ondan ayrıldığı bəs deyil kimi...
Bir ac dilənçi də söyüdü qızını.
Hörük saçlarını dağıtdı bir-bir,
Külək də üzündən döyüdü qızını,
Külək də xətrimə dəydi, ay ana.

Moruğa dolanmış gül kolları da,
Əyilib, gözümə şad görünmədi.
Bəxtimə sərəcək göyqurşağıım heç...
Günüm ağ, qaraya düz bölünmədi,
Fələk də xətrimə dəydi, ay ana.

Can deyib bağrıma sıxlığım kəslər,
Sınmış ürəyimi düz eləmədi.
Məndlərin yanına naməndlər düşüb,
Ələyim, xəlbirim düz ələmədi,
Ələk də xətrimə dəydi, ay ana.

Elə bu həyata gəldiyim gündən,
Xoşbəxtlik çağırıb oynayaq dedi.
O, qaçdı mən onu tutmaq istədim,
Kələk gülümseyib ududzun dedi,
Kələk də xətrimə dəydi, ay ana.

Sahildə gördüğüm ağ qağayılar,
Uçub ağ səmanı qara elədi.
Bu gün ən sevdiyim ayaqqabım da,
Vurub ayağımı yara elədi.
Özləri yixilan ağlamaz deyib...
Ürək də xətrimə dəydi, ay ana.

POEZİYA

23